

BÀI 4

— Áp dụng luật nhân quả vào bệnh tật thì việc cho người mắc bệnh nan y chết theo ý muốn (euthanasia) có nên hay không Bo ? Ai ủng hộ việc này lập luận rằng khi con chó hay con mèo trong nhà bị đau đớn không chữa được thì thú y sẽ khuyên nên cho con vật ngủ, tức mình biết đối xử với con vật một cách nhân đạo vậy tại sao không tỏ ra nhân đạo y vậy với người. Kẻ khác bảo là không nên đi ngược với nhân quả, ai cũng có lý hết Bo à.

— Trong một số trường hợp việc khiến cái chết xảy ra mau lẹ bằng euthanasia là chuyện nên làm, và cần có luật để bảo vệ là điều này không bị lạm dụng. Khi bị đau đớn quá nhiều và hoàn toàn không có hy vọng chữa lành hay hồi phục, và khi bệnh nhân tỏ ý muốn chết thì theo luật được soạn thảo cẩn thận, người mắc bệnh nan y nên được quyền chết theo ý muốn. Dầu vậy sự dàn xếp này không nên đặt căn bản trên tình cảm và lòng nhân, mà nên dựa vào hiểu biết tâm linh và ý thức đúng đắn về cái chết, là có sự liên tục của tâm thức từ lúc sống sang cõi bên kia. Nhìn xa hơn, một ngày nào đó tranh luận và những vấn đề của euthanasia sẽ không còn khi người ta có được tâm thức liên tục giữa các cõi, và không còn cái chết. Lúc đó linh hồn sẽ biết là ngày giờ của cuộc sống nơi cõi trần sắp hết, và chuẩn bị việc rút lui một cách ý thức khỏi thân xác. Nó biết là thể xác không cần thiết nữa, phải được bỏ lại, và cũng biết là trí não đủ mạnh, đủ sức qua được giai đoạn chuyển tiếp là rời bỏ xác thân. Khi tâm thức phát triển đủ tới mức ấy, và y khoa nhận sự việc thì trọn thái độ về cái chết, sự đau đớn, lòng đau khổ sẽ thay đổi hẳn. Ai mà ngày giờ ra đi sắp tới sẽ chọn một trong những phương cách rút về mà hiện nay ta gọi là chết theo ý muốn euthanasia. Những cách thức này được nghiên cứu và áp dụng khi cái chết đến gần, diễn trình sẽ được xem là sự rút lui của linh hồn, là việc giải thoát và buông bỏ.

Còn tại sao không nên có việc chết theo ý muốn vì lòng nhân, mà nên vì sự hiểu biết tinh thần ? Tại vì cái chết là diễn biến khoa học, và người ta sợ chết vì không biết nó là gì, không biết cái gì chờ đón ở bên kia. Sự việc có nghĩa là với vô minh, sợ hãi thì nên đối phó lại bằng hiểu biết về tâm linh, mà không phải là bằng tình cảm hay lòng nhân, hay cứng cổ bảo rằng mình không sợ chết, những điều này không giúp người trong cuộc cho lắm. Khi cứng sắp đến một thành phố xa lạ ở một nước khác không quen biết ai, không biết đường đất thì hẳn là cứng bất an, nhưng nếu cứng biết là có Bo đón sẵn ở phi trường, biết sau đó mình sẽ đi đâu làm gì, tự nhiên là nỗi lo biến mất, và bình thản hân hoan ra đi. Chỉ có hiểu biết đúng đắn về cái chết mới làm tan đi lòng sợ hãi và nhìn euthanasia bớt phần cảm xúc.

— Việc truyền máu và ghép bộ phận thì sao, phái Jehovah's Witnesses chủ trương không truyền máu và có người theo phái này khi giải phẫu không nhận truyền máu đã thiệt mạng.

— Đây là chuyện tế nhị hết sức nên cần theo sát ý trình bày sau. Trước hết nói về truyền máu, đây là hành động biểu tượng mang hai ý nghĩa, một nói rằng máu là sự sống và hai nói rằng chỉ có một Sự Sống thấm nhuần khắp mọi hình thể, do đó truyền máu là việc nên làm trong điều kiện thích hợp. Nhưng thế nào là điều kiện thích hợp, dĩ nhiên mình không nói đến khía cạnh khoa học như người cho và người nhận phải cùng loại máu v.v., mà chỉ quan tâm đến mặt tâm linh. Mình gọi điều này là (A) và để nó qua bên trong chốc lát mà nói một chút tới việc ghép bộ phận.

Nhìn về mặt nhân đạo, nhiều người thoát được đau đớn, khổ sở khi được ghép bộ phận, sống lâu hơn. Đó

là chuyện thể chất còn về chuyện tâm linh thì rất lý thú, đó là có hiện tượng ai được ghép bộ phận sẽ nhận lấy phần nào đặc tính của người hiến tặng bộ phận. Chuyện kể là có cô gái được ghép hai bộ phận một lúc là tim và phổi, đó là trường hợp hiếm có nên khi cô đủ mạnh thì báo chí tới phỏng vấn, họ hỏi khi ra bệnh viện thì cô sẽ làm chuyện gì trước tiên, cô đáp ngay không suy nghĩ, Tôi sẽ ăn một cái cheese burgher. Đáp xong cô mới kinh ngạc vì từ hồi nào cô không thích cheese burgher, và chưa hề ghé tiệm mua ăn. Nhưng quả thật như vậy, vừa được xuất viện thì cô lái xe tự động tới cửa tiệm mua cheese burgher, rồi cô thấy thích ăn ớt xanh capsicum, đây cũng là trái mà cô không thích, không ăn trước khi được ghép. Hồi đó hễ món nào có ớt xanh thì cô ngồi lấy ra hết ớt rồi mới ăn, vậy mà bây giờ cô thêm ăn món có trái này, thêm uống bia là món chưa hề uống. Dần dần cô cũng thấy thêm bánh bông lan chocolate. Mãi mãi về sau, liên lạc được với gia đình của người tặng bộ phận thì cô được biết là người này lúc sống thích ăn cheese burgher, ớt xanh, uống bia, bánh bông lan chocolate. Khám phá này dẫn tới chuyện khôi hài sau, từ trước tới nay theo quan niệm của cô người đàn bà đẹp là người mảnh dẻ, tóc nâu, nhưng sau khi được ghép bộ phận cô lại thay đổi quan niệm, cho rằng phụ nữ đẹp là người có thân hình nẩy nở, tóc vàng. Khỏi cần nói chắc cũng biết là quan niệm này của ai, và cũng từ khi có quả tim mới cô thấy mình mạnh dạn nhiều nam tính hơn. Về sau cô được biết người tặng quả tim là thanh niên ham hoạt động. Sự thay đổi tâm tính và thói quen ăn uống khiến cô lạ lùng, mới mở cuộc thăm dò những người được ghép bộ phận khác thì thấy họ cũng có những thay đổi tương tự.

Cô ghi nhận là ai được ghép thận thì cách ăn uống biến đổi rõ rệt, người từ hồi nào tới giờ không uống cà phê thì sau khi ghép thận đâm ra nghiện cà phê hoặc ngược lại, hay không quen ăn món gì thì lại đòi cho được món ấy và ngược lại. Thay đổi tâm tính thì rõ nhất nơi ai ghép tim, có người là ông chồng ăn nói cẩn trọng ý tứ, sau khi ghép tim vừa tỉnh dậy trên bàn mổ ông văng tục một tràng làm bà vợ kinh ngạc, ngôn ngữ khác lạ so với tính khí điềm đạm của ông. Ông rất xấu hổ nhưng bảo không kèm được, tự động phát ra lời lẽ không phải là cách ăn nói thường ngày của mình. Tỉnh cờ xác của người hiến tặng quả tim cho ông được mang về cùng bệnh viện, bà mẹ người này vào và có dịp nghe chuyện mới xác nhận rằng con trai của bà lúc còn sống ăn nói y như thế.

Một người khác là da trắng từ lâu không có cảm tình với người da đen, không lưu ý tới chuyện của Phi châu, sau khi được ghép tim ông bỗng thay đổi quan niệm, thấy người da đen có duyên riêng của họ, và trong thời gian ở bệnh viện ông đâm ra có cảm tình với một nữ điều dưỡng người da đen. Khi lành bệnh ông quan tâm nhiều hơn đến thời cuộc ở Phi châu, thấy xúc động tràn trề với chuyện xảy ra ở Rwanda v.v., phần nộ với chuyện kỳ thị tại Hoa Kỳ. Nhìn lại những biến đổi này, ông cho rằng mình nhận được quả tim của một thanh niên da đen và thừa hưởng luôn một phần tính cảm của người ấy.

Cũng về chuyện ghép tim, có người khi đến một nhà thờ xa lạ ở tiểu bang khác, lập tức đi tới một hàng ghế riêng để ngồi, và trong buổi lễ thấy mình quen thuộc với giáo sĩ hành lễ, với người tới dự lễ, khung cảnh chung quanh. Họ cho rằng đây là nhà thờ mà người tặng quả tim thường tới dự lễ, thường ngồi ở hàng ghế ấy và ký ức còn nằm trong quả tim nay ghép cho họ. Trường hợp nữa thì có cô gái sợ nước không học bơi, sau khi ghép tim cô lại đi học bơi, học lặn, vùng vẫy thỏa thích dưới nước, truy ra thì chủ quả tim là người thích lặn dưới biển. Người khác tánh tình lạnh lẽ, ngấn nấp sau khi được ghép tim đâm ra lè phè, bừa bãi hay ngược lại.

Kể sơ sơ bấy nhiêu chuyện đủ rồi, cho thấy người da trắng nhận bộ phận của người da đen, người già nhận của người trẻ, phái nữ nhận của phái nam, thì không phải chỉ đem bộ phận như tim, phổi, gan, thận hay truyền máu thì đem máu lạ vào người, mà đem luôn cả một phần tính khí của người khác vào tính cảm, tâm lý của mình,

tức câu chuyện ngoài mặt vật chất, y khoa, còn có hệ quả về mặt tâm linh. Như thế, việc hiến tặng và ghép bộ phận nên nhìn như thế nào. Để mình có thêm ý kiến về việc này thì thử nhắc lại chuyện đức Phật, cũng nhớ kinh ghi là khi sinh đức Phật thì 7 ngày sau hoàng hậu Maya qua đời, truyền thuyết nói thêm rằng bất cứ bà mẹ nào của một vị Phật cũng qua đời 7 ngày sau khi hạ sinh ngài, vì tử cung nào đã cưu mang vị Bồ Tát trong lần tái sinh sau cùng của ngài thì giống như bàn thờ trong ngôi đền, hóa cao quý và không thể cưu mang linh hồn nào khác không thánh thiện bằng ngài.

Chuyện này và chuyện ghép bộ phận cho thấy sự sống không chỉ thuần thân xác, mà tâm linh và vật chất đan lẫn chặt chẽ vào nhau, và ghép bộ phận hay truyền máu nên được thực hiện trong điều kiện thích hợp như mình đã nói ở (A) bên trên. Điều kiện thích hợp là gì? Nói giản dị thì đó là tính tương hợp của sự rung động, bản chất một người biểu lộ qua sự rung động, như tình thương của người đức độ khiến cho thú vật hiền đến với họ mà không sợ hãi, và thú dữ hóa hiền, hay không uống bia mà ghép tim rồi thì lại thích bia như chủ nhân trái tim. Có lẽ chuyện uống bia, thích ớt xanh, ăn cheese burgher vô hại cho đa số người nhưng cho một số người thì nó không thích hợp, và ở một mức độ nào khác nó là chuyện không nên.

Thí dụ khác về ảnh hưởng của làn rung động là sự ẩn cư của các Chân Sư. Làn rung động của các ngài rất mạnh mà nếu người thường không chuẩn bị sẽ gặp hại khi đến gần, nó giống như bột nhồi đem nướng sẽ thành bánh ngon lành vàng tươi rất hấp dẫn ở nhiệt độ nào đó, mà nếu lò đốt nóng quá thì bột cháy đen không nở lớn mà lại co rút hóa cứng. Chuyện hàm ý kích thích đúng mức thì người ta có thể phát triển, kích thích quá mạnh lúc con người chưa sẵn sàng thì bị tiêu hủy. Ngược lại khi các Chân Sư phải rời chỗ ẩn cư, xuống thế và tiếp xúc thân cận với người, thì chính các ngài sẽ hạ thấp làn rung động của mình để giảm bớt độ nhạy cảm, giảm bực bội khó chịu khi phải tiếp xúc với làn rung động thấp của người. Có Chân Sư thực hiện việc bớt tính nhạy cảm các thế của ngài bằng cách hút thuốc, làm cho thể sinh lực bớt thanh bai mà hóa chai sạn hơn một chút trong thời gian làm việc ở cõi trần. Tuy nhiên các Chân Sư tuy cao cả đối với chúng ta cũng không được phép giữ tình trạng này lâu, mà tới một lúc nào đó các ngài phải ẩn cư trở lại, để thanh lọc các ảnh hưởng bất lợi đã mang vào người trong lúc xuống thế.

Trở lại làn rung động thì nó là tính chất của trọn con người, và khi một bộ phận tách rời khỏi thân xác thì nó vẫn giữ làn rung động của chủ nhân, để rồi lúc đem ghép thì ảnh hưởng đến tâm tánh của người nhận, do đó cũng nhận vào người tính lành hay không lành đi theo với bộ phận, với máu, và người nhận sẽ tăng cường tâm thức hay bị ảnh hưởng tùy trường hợp. Thế thì hiến tặng bộ phận là điều rất nên khuyến khích, hay việc hiến tặng thân xác cho nghiên cứu khoa học đáng được hoan nghênh, vì hành động ấy biểu lộ lòng nhân, nhưng ai không muốn cho hay không muốn nhận thì cũng có lý do của họ (Xin đọc thêm 'Talk Does Not Cook The Rice', vol. 1 câu 33 t.21.)

— Cơ quan của người có mang đặc tính của chủ nhân, của thú vật chắc cũng thế. Vậy nay mai khi có chuyện ghép tim khỉ, gan heo cho người thì làm sao, mình sẽ mang vào người ký ức, tình cảm của heo, của khỉ ư?

— Chuyện ấy đã có rồi nhưng ở mức độ thấp hơn khi người ta ăn thịt, nay nếu ghép trọn bộ phận sống của khỉ của heo thì ảnh hưởng sẽ mạnh hơn. Bây giờ thì chưa thể ghép tim khỉ gan heo cho người nhưng việc ấy nhiều phần có thể xảy ra. Tuy nhiên mai sau khi có hiểu biết về năng lực cõi cao, thấy được sự chuyển vận của các năng lực ấy qua các trung tâm lực thì người ta sẽ học được là cuộc sống không phải chỉ thuần về mặt thể chất

mà còn có phần tâm linh, tức tính chất của các lực. Năng lực tinh thần cao mà con người sử dụng, và cần học cách sử dụng để tiến hóa thí dụ như trực giác, hay sự hòa nhập với thiên liêng trong lúc thiền, thì không sao biểu lộ hoàn toàn qua một trái tim khi được. Mức rung động của loài vật khác với loài người, mục tiêu cuộc sống của khi hay của heo không phải là để tham thiền cảm nhận những điều không thể nói bằng lời, hay có những phát triển dành riêng cho người, như biết thưởng thức cảnh hoàng hôn rực rỡ, rung động vì một đoạn nhạc tuyệt vời, mê say một bài toán khó, tâm hồn tràn ngập lòng ái quốc v.v. Ví thế đem bộ phận của vật đặt vào cơ thể của người có thể làm cho người ở trình độ nào đó, nhưng là điều không thể chấp nhận được cho số người khác.

Muốn hiểu thêm việc này thì cung nhớ lại là trong mọi cách tập luyện của người muốn có hiểu biết tinh thần, thức ăn sẽ là rau trái mà thôi và thịt bị cấm, một lý do là vì lòng nhân, lý do khác là không muốn đem vào người các rung động thấp của loài vật để bị nhiễm theo, thế thì việc đem nguyên cả một bộ phận sống của con vật với rung động mạnh mẽ (thịt chỉ là cơ quan tổng quát còn tim, thận là những trung tâm lực nên mức rung động mạnh hơn bộ phận) vào người lại càng phải tránh.

Việc ghép bộ phận có mục đích hàng đầu là duy trì mạng sống, chuyên chú vào sự sống của thân xác tới mức tách rời thân xác khỏi phần tâm linh. Bởi khoa học đang lần mò khám phá nên có sai lạc thì cũng là chuyện tự nhiên, là cái giá phải trả để có hiểu biết. Trong tương lai khi biết nhiều hơn và nhìn lại cách chữa trị, ghép bộ phận vào lúc này hẳn người ta sẽ kinh sợ, y như ngày nay ta rùng mình khi đọc về phép chữa bệnh của nhiều thế kỷ trước. Tình trạng hiện thời là mức phát triển về khoa học vật chất và khoa tâm linh không đồng đều, cho ra nhu cầu là cần có nhìn nhận thêm về mặt tâm linh để làm cân xứng, vì hiểu biết không quân bình giữa hai mặt sẽ dẫn tới nhiều điều bất lợi cho cuộc tiến hóa của nhân loại.

TIN TIN

Sách đề nghị đọc thêm:

— A Change of Heart, by Claire Sylvia, nói về ảnh hưởng của việc ghép bộ phận